

12:1-7 War with Ephraim

1. Abarbanel to Shoftim 12:1

לפי שגלעד היה לחצי שבט המנשה, ומלבד היות אפרים ומנשה אחים שהיה ראוי שיעזרו איש אל אחיו, הנה עוד היה גבול אפרים סמוך אליהם... היה ראוי שבני גלעד יקראו אחיהם בני אפרים השכנים אליהם להלוחך להלחם עם בני עמון. והנה חשבו בני אפרים שלא היתה בזה אשמה ועון לאנשי גלעד, וכי היה זה גאה וגאון מאת יפתח, ולכן עשו תלונתם ליפתח בלבד, ואילו אמרו 'ביתך נשרוף באש'...

Because Gilad belonged to half of Menasheh, and aside from Ephraim and Menasheh being brothers, such that they should help their brothers, the boundary of Ephraim was also beside them... It would have been appropriate for Gilad to call their brothers, Ephraim, who live beside them, to go fight Amon. And Ephraim thought that this was not the guilt of the people of Gilad, but it was Yiftach's arrogance, and so they complained to Yiftach alone, and they said to him, "We will burn your house in flames."...

2. Malbim to Shoftim 12:1

ורצו לשרוף ביתו כי לא הסכימו על נשיאותו כמו שיבאר בפסוק ד', והיה להם הטענה שהיו גדולים ממנשה בבית יוסף כמ"ש (בראשית מה, כ) וישם את אפרים לפני מנשה, ועי"כ העלילו עליו:

And they wished to burn his house, for they did not agree with his appointment to lead, as seen in 12:4. They argued that they were greater than Menasheh in the house of Yosef, as per Bereishit 48:20, "And he placed Ephraim before Menasheh," and so they complained to him.

3. Midrash Tanchuma Bechukotai 5

"גבר רש ועושק דלים (משלי כג:ג)" זה יפתח... לפיכך "מטר סוחף ואין לחם" שהיה לו מי שיתיר את נדרו, אלא "ואין לחם" שהעלים הקב"ה מהם את ההלכה, שלא ימצאו פתחו להתיר לו את נדרו.

"A poor man who oppresses the weak" is Yiftach... Therefore, "there is a forceful rain, but no bread." There were those who could have repealed his vow, "but no bread" because Gd hid the law from them, lest they find a way to repeal his vow.

4. Dr. Yisrael Rosenson, הקדמה לסיפור יפתח

גם אצל יפתח התחוללה מלחמת אחים עזה שהייתה כרוכה בשפיכות דמים מרובה, ואי אפשר לשחרר את יפתח מהאחריות לכך.

With Yiftach, too, a fierce civil war broke out, bound up with great bloodshed, and one cannot free Yiftach from responsibility for it.

5. Abarbanel to Shoftim 12:3

והנה לא ראה יפתח לפייס בדברים לבני אפרים כמו שעשה גדעון אליהם, והסבה בזה אצלי לפי שהם דברו לגדעון בלשון רכה עם היותם במריבה, אבל ליפתח אמרו מיד בתחלה ביתך נשרוף עליך באש

Yiftach did not see fit to appease Ephraim with words as Gidon had done. To me, this is because they spoke to Gidon gently despite their quarrel, but to Yiftach they said immediately, from the start, "We will burn your house down with you inside."

6. Ralbag to Shoftim 12:7

והנכון אצלי כי יפתח מפני שלא השאיר אחריו בן או בת יהיה נקרא בהם שמו צוה שיקברו עצמותיו בכל ערי גלעד קצת פה וקצת פה כדי שיהי' לו זכר באותן המקומו' שהציל מיד מלך בני עמון:

It appears correct to me to say that because Yiftach did not leave a son or daughter after him to carry on his name, he instructed that they bury his bones in all of the cities of Gilad, some here and some there, to be a memorial in those places that he had saved them from the king of Amon.

12:8-15 Three Mini-Shoftim

7. Rabbi Amichai Shoham, השופטים הקטנים (emphasis in the original)

לטענת יאירה אמית, השופטים הקטנים אכן משתלבים במודל של הספר. בספר יש שבעה מחזוריים של חטא-עונש-הצלה, והשופטים הקטנים מציינים את תקופות השקט שלאחר ההצלה. כך, לדוגמא, יש להסביר כי תקופת אבימלך הייתה עונש לישראל, תולע בן פואה הושיע את ישראל, וממנו החלה תקופת שקט של 45 שנה...

הסבר זה חושף מסר נוסף של הספר: אף לאחר כשלון המלכות הכפול, של גדעון ואבימלך, יש חשיבות גדולה לרצף שלטוני. הרצף השלטוני מונע את הידרדרות העם לחטא, ורק הפסקת הרצף מובילה לחטאי עם ישראל (לפני ימי יפתח ולפני ימי שמשון). אם כן, צדק איש ישראל כשביקש מלוכה - שהרי רצף שלטוני מונע את הידרדרות העם למצב שבו כל איש בישראל עושה הישר בעיניו.

Per Yaira Amit, the small shoftim do fit into the model of the book. The book includes seven cycles of sin-punishment-rescue, and the small shoftim mark the periods of quiet after the rescue. So, for example, one may see Avimelech's period as a punishment for Israel, Tola ben Puah rescued Israel, and then began a period of 45 years of quiet...

This explanation exposes another message of the book. Even after the double collapse of the monarchy of Gidon and Avimelech, there is great significance to continuity of authority. Continuity of authority prevents devolution of the nation into sin, and only an interruption of this continuity brings about the sins of the nation of Israel (before the days of Yiftach and before the days of Shimshon). If so, the Jews who sought a monarchy were right – for continuity of authority prevents devolution of the nation into a situation where each Israelite does what is right in his eyes.

8. Professor Yechezkel Kaufmann, Sefer Shoftim pg. 234

מכיון שמיד אחרי אבצן נזכר שופט בפירוש בכנוי "הזבולוני", ומסופר שנקבר "בארץ זבולון", יש להניח שאבצן לא היה זבולוני ושעירו היה בית לחם יהודה המפורסמת יותר מן הזבולונית. החוקרים אינם נוטים לכך, מפני שהניחו הנחה דוגמטית שיהודה היה בזמן ההוא נבדל משאר השבטים, וגם את הספור על עתניאל הם רואים כהמצאה של העורך. וכל זה אין לו יסוד.

9. Chanit Bar-Tuv, מה אני מפספסת

וכמה נשים ילדו את 60 הילדים הללו, ומדוע נתן לבניו רק אשה אחת?

And how many women birthed these 60 children – and why did he give his sons only one wife?

10. Radak to Shoftim 12:8

אמרו רז"ל אבצן זה בועז והנראה בעיני כי אמרו זה בעבור ספור הכתוב נשואי בניו ובנותיו וסמך לו דבר מנוח ללמדך שלא יתגאה אדם לא בעושר ולא בבנים כי אבצן עשה ששים סעודות בין בניו ובנותיו ובכלן לא זימן מנוח לפי שהיה עקר והיה אומר כודנתא עקרתא במאי פרע לי ואירע לו מפני זה שכולן מתו בחייו והיה לו למנוח בן קיים והיה שופט ישראל כי ראה השם בעלבונו וטוב הוא אם קבלה היתה אצלם זה ולפי דרך הפשט ספר הכתוב נשואי בניו ובנותיו לספר ההצלחה הגדולה שהיתה לו בבנים ובנות כי כלם השיאם בחייו ובאמת היו בו דברים טובים אשר בשכרם הגיע לזאת ההצלחה ולמעלה גדולה להיותו שופט ישראל:

Our sages said "Ivtzan is Boaz". It appears to me that they said this because the text spoke of the marriages of his sons and daughters and it placed Manoach beside this, to teach that one should not be arrogant due to his wealth or children. Ivtzan made 60 feasts for his sons and daughters... This is good, if it is a tradition for them. According to *peshat*, the text spoke of the marriages of his sons and daughters to tell of his great success with his sons and daughters, for he married off all of them in his lifetime. In truth, there were good things about him, and as a reward he achieved this success and the great stature of becoming a *shofeit* of Israel.

11. Abarbanel to Shoftim 12:9

וזכר הכתוב הספור הזה להודיע שגלגל הוא שחוזר בעולם, כי הנה יפתח לא היה לו כי אם בת אחת יחידה ולא זכתה לשנשא, כי מפני נדר אביה נשאר מקודשת לד' ואיש לא ידעה, ואבצן ששפט ישראל אחריו היו לו שלשים בנים ושלשים בנות וזכה לשנשא את כלם בחייו

And the text told this story to teach that it is a wheel which revolves, for Yiftach had only a lone daughter and she did not merit to marry, for since her father vowed she was consecrated for Gd and no man knew her, and Ivtzan judged Israel next and he had thirty sons and thirty daughters and he merited that all of them married in his lifetime.

12. Talmud, Bava Batra 91a

אמר רבה בר רב הונא אמר רב: אבצן זה בעז מאי קמ"ל כי אידך דרבה בר רב הונא דאמר רבה בר רב הונא אמר רב מאה ועשרים משתאות עשה בעז לבניו שנאמר ויהי לו שלשים בנים ושלשים בנות שלה החוצה ושלשים בנות הביא לבניו מן החוץ וישפט את ישראל שבע שנים ובכל אחת עשה שני משתאות אחד בבית אביו ואחד בבית חמיו ובכולן לא זימן את מנוח אמר כודנא עקרה במאי פרעא לי תאנא וכולן מתו בחייו והיינו דאמרי אינשי בחייך דילדת שיתין שיתין למה לך איכפל ואוליד חד דמשיתין זריו

Rabbah bar Rav Huna cited Rav: Ivtzan is Boaz. What does this teach us? Like another lesson of Rabbah bar Rav Huna, who said citing Rav: Boaz made 120 feasts for his children, as Shoftim 12:9 says... For each child he made two feasts, one in his father's house and one in his father-in-law's house. At each feast he did not invite Manoach; he said, "With what will this childless mule pay me back?" We learned: All of them died in his lifetime. It is as people say: If you birthed sixty in your lifetime, what are the sixty for you? Go have another child, who is more energetic than sixty."

13. Ralbag to Shoftim 12:8

ולפי שבוועז נראה מענינו שהיה שופט ישראל והיה מבית לחם ולא נמצא בשופטים זולת אבצן שיהיה מבית לחם אמרו רבותנו ז"ל כי אבצן זה בועז ונכון הוא

And because it appears from his story that Boaz was a judge in Israel and he was from Beit Lechem, and no other *shofeit* besides Ivtzan was from Beit Lechem, our Sages said that Ivtzan is Boaz. This is correct.

14. Rashi to Divrei haYamim I 2:11

אבצן - אב לכל הצנונים

Ivtzan – av for all of the *tznunim* [father for all those who cooled themselves]

15. Rashi to Divrei haYamim I 2:11

ושלמא הוליד את בועז - רבותינו אמרו אבצן זה בועז ותימה יש היאך יכול להיות והלא נחשון בשנה שנייה ליציאת מצרים מת ושלמון בנו מת כבר והוא היה מבאי הארץ ובוועז בנו שהוא אבצן בכניסתו לארץ נולד ומיציאת מצרים עד יפתח היו שלש מאות שנה... ואיך הוליד בועז בן ג' מאות שנה וי"ל על כן אמר (רות ד') ויתן ד' לה הריון דוגמתו ויראהו ד' (דברי' ל"ד):

“And Salma produced Boaz” – Our sages said that Ivtzan is Boaz, but this is shocking. How could it be? Nachshon died in the second year after the departure from Egypt, and Salmon is son was already dead, and he was of those who entered the land, and his son Boaz, Ivtzan, was born upon entering into the land. From the departure from Egypt until Yiftach was a period of 300 years... How did Boaz produce a child at the age of 300? One could say that this is why Ruth 4 says, “And Gd gave her pregnancy,” like “And Gd showed him [the land]” in Devarim 34.

16. Dr. Yael Ziegler, The Days of the Judging of the Judges, <http://etzion.org.il/en/days-judging-judges>

If Boaz is indeed Ivtzan, then we learn two important things about Boaz. First, we know that he has sixty children; in other words, he does not need to marry Ruth for his own continuity. While in the book of Ruth, we have no information regarding Boaz's family, the identification of Boaz with Ivtzan suggests that Boaz's intention in marrying Ruth is completely selfless from the perspective of desiring progeny. This is very important to support my assertion that Boaz parallels Ruth, whose selfless behavior is the hallmark of the narrative.

Second, this identification with Ivtzan indicates that Boaz is not averse to external marriages, that he is not xenophobic, and that he would presumably be able to allow for a qualified foreigner to become part of his family. Boaz's identity as Ivtzan prepares us for his willingness to marry Ruth later in the story, despite the goel's reservations (Ruth 4:6). This midrash launches our hope and expectation that Boaz will be the heroic solution to the problem of finding a husband for Ruth the Moavite.

17. Midrash, Vayikra Rabbah 34:8

למדתך תורה דרך ארץ שכשיהא אדם עושה מצוה יהא עושה אותה בלב שמחה, שאלו היה ראובן יודע שהקב"ה מכתוב עליו "וישמע ראובן ויציילו מידם" היה טוענו ומוליכו אצל אביו, ואלו היה יודע בועז שהקב"ה מכתוב עליו "ויצבט לה קלני" עגלים פטומים היה מאכילה.

The Torah taught you proper conduct; when one performs a mitzvah, he should do it with a joyful heart. Had Reuven known that Gd would write of him, “And Reuven heard, and he saved him from their hand,” he would have carried [Yosef] and brought him to his father. And had Boaz known that Gd would write of him, “And he gave her parched grain,” he would have fed her fat calves.